

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: L. S., narozen X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024 č. j. OAM-1005/BA-BA01-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2024, č. j. OAM-1005/BA-BA01-HA15-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 29. 7. 2024 tak, že se dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

II.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Žalobce v žalobě poukázal na to, že má za to, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Žalobce vyjmenoval zákonná ustanovení, které žalovaný podle jeho názoru porušil – konkrétně zmínil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), § 2 odst. 4 s. ř., § 50 odst. 3 s. ř., § 12 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen „zákon o azylu“), § 14 zákona o azylu, § 14a zákona o azylu a čl. 8 až 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že by žalovaný při aplikaci ustanovení zákona o azylu měl dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 s. ř. Žalobce má dále za to, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav věci a nepřihlídl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Dle žalobce napadené rozhodnutí nekoresponduje se shromážděnými podklady. Žalovaný dle názoru žalobce nezohlednil tu skutečnost, že má přítelkyni, se kterou mají společného syna. Přítelkyně je azylantka v Německu, která má stejně jako jejich syn udělenou mezinárodní ochranu. Tuto skutečnost dle názoru žalobce nebere žalovaný v napadeném rozhodnutí v úvahu. Žalobce uvedl, že podle čl. 8 až 11 Nařízení Dublin III je příslušný ten stát, v němž se zdržuje rodinný příslušník žadatele o mezinárodní ochranu, který mezinárodní ochranu buď již získal nebo o ni požádal. Žalobce má za to, že žalovaný měl požádat Německo o přijetí žalobce na své území a posuzovat žádost o mezinárodní ochranu spolu s jeho rodinnými příslušníky. Žalobce poukázal na to, že byl oddělen od svého syna a nemůže o něj pečovat. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 3226/16, v němž se Ústavní soud zabýval problematikou nejlepšího zájmu dítěte. Současně uvedl, že judikatura ESLP zdůrazňuje, že soudy se mají nejlepším zájmem dítěte zabývat a posoudit jej v konkrétní věci. Dle žalobce má žalovaný k dispozici dostatek informací o jeho rodinných příslušnících. Uvedl, že výzva k doložení rodného listu syna, je pro žalobce nesplnitelná, neboť žalobce je po celou dobu v ZZC ať již v Balkové nebo ve Vyšních Lhotách, kde má žalobce velmi omezený přístup ke komunikačním prostředkům a k osobnímu telefonu nemá přístup žádný. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí nevychází ze žalovaným shromážděných podkladů. K důvodům opuštění vlasti, žalobce uvedl, že ji opustil zejména z obavy z pronásledování jeho osoby. Žalobce v řízení uvedl, že má strach z pronásledování ve své zemi z důvodu vydírání od organizované zločinecké skupiny. Žalobce žalovanému vytkl, že se v průběhu řízení zaměřil pouze na fakt existence dluhu a posoudil jeho žádost pouze jako ekonomickou, nicméně nezjišťoval skutkový stav, ve kterém se žalobce nachází. Žalobce také zdůraznil, že neměl možnost využít mechanismů, které mu na ochranu před protiprávním jednáním poskytuje právní řád v jeho vlasti, zejména kvůli vysoké úrovni korupce. Žalobce dále citoval § 2 odst. 4 zákona o azylu vymezující termín pronásledování. Současně žalobce odkázal i na rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 11. 2024 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť nedokládají vytykaná porušení zákona. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu především výpověď žalobce a z údajů, které shromáždil v průběhu správního řízení – zejména z informací zabývajících se politickou, ekonomickou a finanční situací ve Vietnamu, dále z informací věnujícím se otázce dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobce. Žalovaný též konstatoval, že měl žalobce v průběhu pohovoru ze dne 26. 7. 2024 možnost sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska důvodů jim podané žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mezinárodní ochranu. Žalobci byla také dána možnost seznámit se s podklady, které žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí shromáždil. Žalovaný konstatoval, že má za to, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro daný případ vázán. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a je přesvědčen, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je dostatečným způsobem odůvodněno. Žalovaný má za to, že v průběhu řízení neprokázal na základě zjištěných informací existenci závažných skutečností, na základě, kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by jej v případě návratu do vlasti bezprostředně ohrožovaly na životě a zdraví. K vzneseným námitkám žalobce, žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval do České republiky vědomě ilegálně z Rumunska, přičemž zde nějakou dobu žil a pracoval bez patřičného povolení k pobytu. O mezinárodní ochranu požádal ve chvíli, kdy byl zadržen Policií ČR a bylo mu uděleno správní vyhoštění na 3 roky. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. Žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobce ze dne 26. 7. 2024 plyne, že hlavním důvodem jeho ilegálního příjezdu do České republiky byly ekonomické důvody, konkrétně nesplacené dluhy v zemi původu, kde kromě dluhů má žalobce i celou svoji rodinu – manželku a tři děti. Až dne 5. 5. 2024 uvedl žalobce, že je rozvedený a má v Německu přítelkyni a syna. Přítelkyně žalobce je německou azylantkou, stejně jako jejich syn. Žalobce však žalovanému nesdělil, osobní údaje jeho přítelkyně a ani jejich syna. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nevyžýval k doložení rodného listu, a tudíž mu tato skutečnost nemohla být dána k tíži ve vydaném rozhodnutí, jak žalobce uvádí v žalobě. Žalovaný konstatoval, že ze správního řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nevyplýnuly takové skutečnosti na základě, kterých by správní orgán mohl přistoupit k postupu podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce například nepodal žalovanému žádost o sloučení rodiny s přítelkyní a synem. Žalovaný konstatoval, že mu žalobce nesdělil ani celé jméno, datum narození a pobyt ani jeho přítelkyně a ani jeho syna. Žalobce ani nedoložil souhlas přítelkyně se sloučením s osobou žalobce. Žalovaný konstatoval, že tyto údaje bez výzvy správního orgánu musí doložit žalobce v rámci jemu svěřeného břemene tvrzení. Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, podle kterého platí, že ministerstvo vnitra se ve věcech azylových ujímá odpovědnosti za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale po žadateli o azyl se žádá, aby unesl břemeno tvrzení stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby. Žalovaný konstatoval, že sdělení žalobce nesvědčí o azylově relevantních důvodech, ale spíše o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli o mezinárodní ochranu před porušováním jeho základních lidských práv. Neslouží však k legalizaci pobytu v České republice. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobce chce na území České republiky žít z ekonomických důvodů, může využít některých institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný závěrem dodal, že nepříznivá ekonomická situace žalobci v zemi jeho původu není relevantní skutečností z hlediska mezinárodní ochrany, neboť se žalobce do nepříznivé finanční situace v zemi původu dostal sám vlastním přičiněním. O relevantní důvod by se jednalo tehdy, pokud by ekonomická opatření státu byla skrytě namířena proti určité skupině obyvatel státu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 116/2004-99. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.

*VI.**Rozhodnutí soudu*

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 14 a § 14a) zák. o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
8. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 29. 7. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 5. 8. 2024 žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a hovoří vietnamsky. Nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Je rozvedený a má tři děti, které všechny žijí ve Vietnamu. S přítelkyní má syna, který se narodil v roce 2024. Žalobce uvedl, že státní příslušnost syna ještě nezná a neví, jestli je zapsán v rodném listě. Z Vietnamu vycestoval letecky dne 24. 9. 2019 do Rumunska za prací. V Rumunsku pracoval 3 roky a poté na území České republiky vstoupil dne 14. 3. 2022. V minulosti neměl žalobce udělená žádná víza ani povolení k pobytu v jiných státech. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. V ČR ani v zahraničí nebyl trestně stíhán. Důvod, proč požádal o mezinárodní ochranu je to, že ve Vietnamu je zadlužený a svůj dluh nemůže splácet. Navíc si ve Vietnamu nemůže najít práci. Žalobce dále uvedl, že v současné době bydlí s přítelkyní už rok a půl. Jeho přítelkyně je azylantka v Německu. Proto se nechce vrátit do Vietnamu, neboť chce být poblíž a pomoci přítelkyni s dítětem.
9. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
10. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
11. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) trest smrti nebo poprava,*
- b) mučení nebo nelidské či ponížující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*

12. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde chce zůstat, aby se mohl starat o syna a svoji přítelkyni, kteří žijí v Německu. Svůj návrat do Vietnamu odmítá, jelikož se obává jednání věřitelů, od kterých si půjčil peníze a nemá je jak splatit.
13. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.
14. Co se týče okruhů žalobních námitek, tak žalobce v žalobě poukazoval v prvé řadě zejména obavu z návratu do Vietnamu, jelikož v zemi se zadlužil a nemá, jak splácet. Další jeho žalobní námitka spočívala v tom, že žalovaný nezohlednil fakt, že žalobce má přítelkyni, se kterou má společného syna a kteří oba žijí v Německu.
15. Ke skupině žalobních námitek, spočívající v obavě žalobce z návratu do Vietnamu, neboť mu hrozí pronásledování od věřitelů, soud sděluje, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu a sám současně uvedl, že chce svůj pobyt zde legalizovat a zůstat zde.
16. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, ani žalobce ji neuvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Druhé skupině žalobních námitek týkající se toho že žalobce chce na území ČR zůstat, aby mohl být v blízkosti své přítelkyně a syna, kteří žijí v Německu, soud se shodě s žalovaným uvádí, že zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR z rodinných důvodů. Tuto otázku je však nutné podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Současně z tvrzení žalobce plyne, že jeho přítelkyně nepobývají na území ČR, ale v Německu. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 7 Azs 27/2021-24: „K tvrzení stěžovatele, že se žalovaný nezabýval tím, že nucené vycestování stěžovatele by pro něj a jeho přítelkyni znamenalo vážnou újmu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně uvedl, že kromě výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v České republice důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57, nebo usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 - 62, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36). Otázkou, zda je životní situace stěžovatele natolik výjimečná, aby opravňovala mimořádné udělení doplňkové ochrany z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, se žalovaný dostatečným způsobem (s ohledem na tvrzení stěžovatele) zabýval na str. 11 svého rozhodnutí. Dospěl přitom ke zcela správnému závěru, že vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že ačkoliv k tomu měl dostatek prostoru, stěžovatel v průběhu správního řízení vůbec nezmínil, že na území České republiky navázal vážnou známost. Nelze proto klást k tíži žalovanému, že se k této skutečnosti nevyjádřil. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, zejména na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS. Z něj plyne, že je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“ K výše uvedenému soud dodává, že v případě žalobce není důvod pro udělení mezinárodní ochrany, ani doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány mimořádné okolnosti svědčící pro přiznání mezinárodní ochrany, případně doplňkové ochrany.

18. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Ohledně žádosti žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že *„v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.“*
20. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkouvává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
21. Soud dále uvádí, že ani okolnost, že žalobce má v Německu přítelkyni a syna, nepředstavuje situaci mimořádnou v tom smyslu, že by mohla naplnit důvod zvláštního zřetele hodný dle § 14 zákona o azylu.
22. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy zejména se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že žalobce má v Německu přítelkyni a syna, a že se obává věřitelů v zemi původu bez toho, aby se v ní obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány, ani okolnost, že žalobci hrozí povinnost vycestovat do země původu, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Evropská úmluva o lidských právech a základních svobodách v čl. 8, zabývající se právem na rodinný život, ani jiný právní předpis nezakládají právo na volbu země, kde bude žalobce se svými blízkými realizovat rodinný život.
23. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
24. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

VII.

Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

26. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 19. prosince 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.